

Aantrekkelijk spel in taai blijspel

Glansrol van Ger Roos

SCHAGERBRUG — Het eerste regiejaar van Sembeau Lecocq bij de toneelvereniging „Ons eigen kring” is niet zonder positieve gevolgen gebleven. Dat leerde de opvoering van het blijspel „De kinderen van Eduard” in een vertaling van Elsa den Hertog. In een volle zaal Froger was zo nu en dan te genieten van aantrekkelijk spel. Het Lecocq-accent kwam tot uiting in de vlotte presentatie, die bewerktelligd was door een flinke dosis bewegingen en een gevarieerde toneelschikking. Het stuk heeft dat nodig. Vooral in het eerste tafereel waarin de aanloop tot de kern van het verhaal, zo taai is als hondeleer.

Met de keuze van dit blijspel, waarin met de Franse slag buitenechtelijke kinderen verwekt worden, heeft „Ons eigen kring” het zich noch moeilijk, noch gemakkelijk gemaakt. Men kon het gegeven aan, al beteken-

de dit à priori niet, dat de vertolking tot in de puntjes verzorgd op de planken kwam. Het verhaal is simpel. Een dame, die politieke wetenschappen heeft gestudeerd, verkondigt overal in de wereld haar theorieën tijdens lezingen. Het nuttige verenigt zij met het aangename. In frivole buien laat zij zich achtereenvolgens verschalken door een Pool, een Engelse edelman en een Franse avonturier. En zo ontstaan kinderen van vader Eduard, die slechts op papier bestaat. De clou schuilt in de deftig gewaande familie Douchemain, waarvan later blijkt, dat de kinderen al op even ongewone wijze ter wereld zijn gekomen. Als dat blijkt zijn er geen beletselen meer om onderling huwelijken te sluiten.

Toen het doek open ging viel direct op, dat de toneelaankleding met zorg tot stand was gebracht. Het fleurige behang deed denken aan de tijd van „Zonnekoning” Lodewijk de veertiende.

Het stokbrood en de Franse krant waren niet vergeten. Aan de wand hingen schilderijen. In een lijst zijn enkele onderscheidingen ondergebracht. Gerda Toes had in de rol van Denise de zware taak om de Franse wetenschapsdame gestalte te geven. Zij deed dat niet altijd met verve. Hoewel zij zich met veel zwier over het toneel bewoog, was de intonatie van haar stem een onoverkomelijke hinderpaal voor haar. Om de frivoliteit van haar gedrag tot uiting te brengen moest zij terecht op hoge toon spreken. Dat ging haar op zich

Links Ger Roos, midden Gerda Toes en rechts Jan Trachter in het blijspel „De kinderen van Eduard”.

(Foto Niestadt)

goed af, maar de melodie, waarmee zij de zinnen uitsprak was niet altijd goed getroffen. De rol kostte haar te veel moeite om er werkelijk een glansrol van te maken. Die was weggelegd voor Ger Roos, die als Poolse pianist voor het voetlicht kwam.

Of zijn naam nu Letzaresko is, zoals het programma vermeldde of Lazeresko, zoals de partituur van 't pianostuk aangaf, blijft een raadsel. In ieder geval deed Roos er alles aan om met veel temperament zijn passie voor muziek duidelijk te maken. Het ging hem goed af, toen hij af en toe wat Poolse woorden de zaal in „slingerde”. Zijn Pools-Nederlands spraakgebruik gaf aanleiding tot lachwekkende situaties. Jan Tragter gaf als „Sir Michael Norman” een kostelijk stuk verengelst Nederlands ten beste. Hij had de juiste statie gehad, als zijn snor niet verkeerd opgeplakt was geweest. De grime was trouwens het slechtst verzorgde onderdeel. Van de kinderen van Denise was Martine (Anneke Meijering) het meest acceptabel. Walter (Piet Zwaan) sprak soms onverstaanbaar en Bruno (Hans de Koning) was niet nonchalant genoeg. Hoewel, de droge humor van Bruno deed het af en toe leuk. Anneke Meijering is een veelbelovende kracht. Zij heeft talent, maar weet dit nog niet goed uit te buiten. Haar spel heeft een overdadig trekje, wat ik gevoelig aan haar enthousiasme voor het toneelspelen toeschrijf.

Als haar spel nog wat bijgeschaafd wordt, kan men van haar nog veel plezier hebben. Ze is flexibel genoeg om zich in bijkans iedere rol te passen. Joop van der Molen was te statig als de Franse avonturier Dominique. Mollinot (P. v. d. Oord, gast-speler) en Jane (keukemeid), gespeeld door Aafke, Raven, vielen niet uit de toon. Nel Boersma als mevrouw Douchemin maakte van haar bijrol een meesterlijke creatie. In enige malen opkomen maakte zij zich volledig waar. Had zij niet beter de rol van Denise kunnen spelen? Tot slot een compliment aan Lecocq, die aan de karakterisering van de hoofdpersonen de grootst mogelijke aandacht besteedde.